

ENTREVISTA A

Germà Morlans

Parlar amb el doctor Morlans és sentir relatar bona part de la història dels últims 35 anys de l'Hospital de Granollers. Especialment, del geriàtric i de la Unitat de Cures Pal·liatives que va impulsar i de la qual n'és el responsable mèdic. Amb ell hem volgut tractar d'un tema que s'amaga, que s'ajorna fins que és inevitable: com afrontar la mort. Pintures, plaques i records personals, decoren les dependències d'aquesta unitat donades per familiars que reconeixen la tasca d'uns professionals que garanteixen l'assistència i el suport emocional a pacients i persones cuidadores.

© PERE CORNELLAS

Per què encara es parla poc de la mort?

El darrer tabú que tenim a la nostra societat és parlar de la mort. Realment no se'ns ha educat, a les escoles ni a les famílies, sobre aquest tema. En la majoria de famílies parlar de la mort és parlar d'una cosa que no agrada, desagradable, que assumim que no estem preparats... la mort és una condició humana però com que representa perdeu-ho tot, comporta dolor i la por a l'abisme, a no saber on aniràs, fa que probablement no se'n vulgui parlar. Fins que la mort no entri en els centres escolars, potser millor als instituts, i se'n parli segurament no avançarem.

Potser té a veure amb la falta d'educació emocional.

En la Unitat de Pal·liatius treballem molt amb un equip de psicòlegs i l'evidència és que els nens a partir dels 6 o 7 anys entenen el procés de la mort, perquè no tenen tants elements de distorsió, són més nets, més lliures, més planers i ho parlen amb naturalitat. Quan un membre d'una família entra en el procés de morir pot ser a nivell docent un bon moment perquè aquest nucli familiar treballi el parlar de la mort. Probablement la última lliçó que donen els avis als nets, com a membres més grans de la família, és que ens morim. Per tant, que els nens i les nenes estiguin propers en el procés de morir, que rebin la informació per part

dels seus pares o si volen estar al costat de l'avi o l'àvia creiem que els ajudarà a no considerar tant tabú el fet de morir.

En canvi solem dir als nens que no vegin un familiar mort, que millor que el recordin en vida.

No és una bona idea. S'ha d'aprofitar el moment de la mort. Créixer amb engany no ha de ser bo i hi ha maneres de poder parlar d'aquest tema amb un nen o una nena. Si el nen se sent atès, que participa d'aquest problema com un membre més de la família, crec que a la llarga és més positiu que negatiu. Que hi ha pena, que hi ha dolor, que aquell nen ha de plorar, i tant! Davant del dolor per la pèrdua, l'emoció de tristesa expressada amb aflicció, plorant, no és pas dolent. Plorar per la pèrdua d'un ser estimat o d'un bon amic és saludable.

És com el tema de dir o no la veritat als malalts sobre el seu estat. Penso que el que pitjor tolerem els humans és la mentida: que ens menteixi la parella, que ens menteixin els fills, que ens menteixin a la feina, que ens menteixin els polítics.

La Llei d'autonomia del pacient de 2002, en el seu capítol 2, diu que el malalt té dret a saber la veritat de la seva malaltia però s'ha de respectar aquell que no ho vulgui saber. No es tracta només d'acatar la llei si no també de poder governar el futur de les teves accions, del que vols fer quan

“En els països en què està acceptada l'eutanàsia el nombre de peticions en els darrers anys no ha augmentat”